

Furcsa nyári este

Ismét az órára néztem. Már tizenöt perce álltam a villamosmegállóban. Igaz, nem siettem sehová, csak bosszantott a kihalt környék furcsa nyugalma. Nyár-este hiába van késő, soha nincs néma csend. Hallani a buliból hazaigyekvő fiatalok hangos sztorizgatását, vagy az aludni nem tudók sétáját, vagy kutya-tulajdonosok késői kutyasétáltatását, vagy tudom is én, olyan dolgokat, amelyek ilyenkor nem szokatlanok.

Nem úgy, mint ez a furcsa, már-már rémisztő nyugalom, mely ezt a külvárosi megállót fonja körül. Talán egy jó film megy a televízióban, vagy talán egy szuper jó éjszakai városi rendezvény lenne, vagy valamilyen járvány ütötte fel hirtelen a fejét, amiről nem hallottam? Míg ezekkel a gondolatokkal játszadoztam, a távolban tompa fény bukkant fel, és észrevehetetlen lassúsággal közeledett felém.

Minek is jöttem ide? Kerestem egy régi ismerőst, aki talán tudott volna valamilyen munkát nekem, mivel nem volt. Jobban belegondolva tulajdonképpen semmim sem volt. A legutóbbi barátnóm, a „lány”, aki a negyvenes éveit taposta, és akivel egy szép, romantikus kapcsolatom volt, nagyon ügyesen kiforgatott minden vagyontámból. Azután pedig úgy eltűnt mindennel, mint az a bizonyos szürke számár... Igazából nem a lány eltűnése okozott keserűséget, hanem mindaz, amit magáévá tett, és az én tulajdonomat képezte.

Keserves nyögések közepette állt meg a megállóban a várva várt villamos, viszont olyan lassan nyíltak ki az ajtók, hogy gondoltam, az álmos villamosvezető sem bírja kivárni és inkább tovább dőcög. Felszökkenem a kihaltnak tűnő kocsiba, és lehuppantam a hozzám legközelebbi helyre. Az ajtók ugyanolyan lassan záródtak be, mint ahogy nyitódtak, majd furcsa kattogások közepette megindult a háborús időkre emlékeztető ócska masina. A tuja furcsa zajait egy tőlem nyolc hellyel arrébb ülő fiatal lány sírásának és szipogásának hangja múlta felül. Magamnak sem tudom megmagyarázni, hogy miért, de megindultam a lány felé és megszólítottam: – Szia! Valami baj van? Segíthetek valamiben? – Igen! Hagyj békén! – hangzott a mogorva válasz, a lehajtott fejú

lánnytól. Visszasétáltam az imbolygó villamoson a helyemre és magamat szidtam, hogy milyen idióta is vagyok. Segíteni próbálok más baján, mikor még a sajátomat sem tudom megoldani. Még arra sem méltatott, hogy egy pillantást vessen felém. Kifelé bámultam, de semmit sem láttam, csak a kertek házak lecsukott szemeit. – Bocsánat! – és már le is ült mellém a kisírt szemű leányzó. – Semmi baj... – kezdtem mondani, de még befejezni sem sikerült a mondatot, mivel rögtön egy panaszárdatot zúdított rám, melynek első mondatait nem is értettem. – Állj! – szóltam közbe kicsit erélyes hangon, hogy kizökkentsem a hadarásból. – Mi történt veled amiért ennyire ki vagy borulva? Ő azonban ugyanolyan hadarással és ugyanott folytatta, ahol az előbb abbahagyta. Annyit sikerült a szavaiból kivennem, hogy elhagyta a szerelme egy másik lány miatt. Pedig most mutatta volna be a szüleinek, akik már nagyon várják, hogy megismerjék. Ezt az alkalmat akarták kihasználni a lánykérésre, ezen a héten lett volna az eljegyzésük, és most összedőlt az egész világ, mit mondjon otthon, mi lesz most. Hát mit ne mondjak, mindezt egy szuszra, szipogva, tíz percen keresztül folyamatosan mondta, mondta. Nem kis teljesítmény! Mire mindketten feleszméltünk, a villamosunk beérkezett a végállomására. Egész úton azon gondolkodtam, miként tudnék segíteni neki. Titkon azonban az járt a fejemben, milyen szép ez a lány, és majdnem ugyanolyan helyzetbe kerültünk, kivéve, hogy az ő volt „kedvese” nem rövidítette meg a vagyontól, és milyen szépen tudnánk egymás csalódott lelkét ápolgatni. Csak saccolni tudtam a köztünk lévő korkülönbséget, de elsőre tizenhét évet mondtam volna. Jómagam a harminchetediket rugdos-

tam magam előtt. A lányt, aki lehajtott fejjel még mindig itt szipogott mellettem, húsz évesnek sem néztem ki. Jött a nagy ötlet, csak nem voltam benne biztos, miként fogja fogadni ez a szépség, akinek még a nevét sem volt alkalmam megkérdezni.

– Hogy szólíthatlak? – kérdeztem.

– Hajnalka! – motyogott a lány.

– Az én nevem Feri, de mindenki csak Fecónak szólít. Figyelj ide Hajnalka! Van egy ötletem, miként tudnád a gondjaid felét megoldani, bár lehet, nem fog tetszeni, amit mondok. Tudom első hallásra kicsit furcsán hangzik, de mit szólnál hozzá, ha én mennék hozzátok leánykérőbe a héten, engem mutatnál be a szüleidnek, mint a barátodat, aki szeretné megkérni a kezdet. Később pedig, mikorra már kiheverted a lelki traumát, bejelentetted, hogy összevesztél a jegyeseddel és szakítottatok. Persze ebben a színjátékban is benne lennék. Na, mit szólsz hozzá?

– Ez neked kicsit hangzik furcsán? Hiszen nem is ismerjük egymást! – Még nem! – mondtam. Megjegyeztem, hogy ismeretleneknek nem szoktuk kitergetni a bajunkat, bármi is legyen az.

Pici mosoly jelent meg a babaarcú lány szája szélén. – Aha – fogta fel, miről is beszélek. Mielőtt útjára engedtem megtudakoltam hová kell mennem és mikor, és persze biztosítottam, tudom a dolgomat, hogy ilyen esetben mit kell tenni. Nem fogok lebögni a szülei előtt, lesz virág, gyűrű, szép mosoly meg minden, ami az ilyen ceremóniához tartozik. Szívem szerint olyan búcsúcsókot nyomtam volna a szájára, hogy a lába is beleremegett volna. Helyette sajnós halk

– Szia, akkor várlak holnapután a házunk előtt a megbeszélte időpontban – volt a búcsú, és a hangjából kihallatszott az úgy sem hiszem, hogy eljössz gondolata.

Kicsit olyan érzésem volt, hogy még magam sem hiszem el a saját ajánlatomat, nem hogy ő. A hazafelé vezető úton más sem járt az eszemben csak az, hogy én mekkora nagy ökor vagyok. Egyrészt beleugrok egy ismeretlen kalandba, másrészt nincs semmim, hogy véghez tudjam vinni a kis mentőakcióm. Nincs ünneplő ruhám, hiszen a némben még azt is magával vitte. Honnan szerzek gyűrűt, hiszen egy leánykérésre nem mehetek oda gyűrűk nélkül, kell vinni virágot is, persze abból sem a réten szedett egyszerűt, hanem igazi csokrot. Nincs elég bajom, még tudok hozzá tenni, hogy még nagyobb legyen? Hát ebben profi vagyok. A nagy találkozást szombat este hét órára beszéljük meg a „leendő jegyesemmel”, így két napom volt arra, hogy mindent beszerezsek a nagy alkalomhoz. De honnan? Jó kérdés! Olyan dolgokat kellett megoldanom, ami más számára talán nem okoz problémát. Benyúl a szekrényébe, kiveszi a legjobb öltönyét... Az én szekrényem viszont olyan, mint egy nagy üres raktár, sőt ugyanúgy visszhangzik is, vagy lemegy a virágüzletbe és megkötött egy olyan csokrot, hogy aki megkapja, a lélegez-

te is eláll... Most viszont az én lélegzetem áll el, mivel annyi pénzem sem volt, mint a templom egerének!

Mondanom sem kell milyen álmatlan éjszakám volt. Forogtak a fogaskerekek a fejemben, miközben kerestem a megoldásokat saját hülyeségemre. – Megvan! – kiáltottam reggel és úgy pattantam ki az ágyamból, mintha annak rugói is hozzá segítettek volna. Kitaláltam honnan kérek ruhát, és a virág is meglesz.

A barátom a filmgyár ruhatárában dolgozik, ő az egyik „áldozata” a tervemnek, aki megoldhatja az öltönnel kapcsolatos gondomat. Ha valahol, ott aztán van öltöny dögivel, meg mindenféle kellék, amire most nagy nagyszükségem lehet. A virág kérdése is megoldódni látszik, mivel virág sok helyen van, csak észre kell venni, és csinálni egy szép csokrot. A reggeli kávé után neki is láttam az általam generált bajok megoldásának. Nem hagytam ki semmit, ja mégis! Az eljegyzési gyűrűk beszerzése látszott a legnagyobb és legnehezebben megoldható problémának.

A filmgyár felé igyekeztem, amikor a busz ablakából megláttam a város szélén felállított körhintákat, céllövődéket, lakókocsikat és a sok-sok embert, akik feledve a mindennapok gondjait önfeledten szórakoztak. Már jött is a gondolat! Ilyen helyen biztosan találok arany karikagyűrűnek látszó tárgyakat. Még be sem fejeztem a gondolatom, már jeleztem is, hogy igen, nekem le kell szállnom a következő megállónál. Úgy siettem, mintha ezen múlna a jövődöbeli házasságom. Hihetetlen volt számomra, de már az első kirakodó asztal tele volt gyűrűkkel, karkötőkkel, nyakláncokkal. Persze olyanokkal, melyek akkor láttak aranyat, mikor a gazdájuk kirakta őket, mert az ő kezén, ott volt rendesen. Találtam is gyorsan egy pár metszett karikagyűrűt, amit hamarjában meg is vettem. Az eladó még élcelődött is egy kicsit: – Biztos fog neki örülni a hölgy, aki kapja. – És hogy fogok örülni, ha addig nem kopik le róla ez az „arany”? – mondtam vissza gúnyolódva. – Azt máshol kell venni! – szólt utánam, de már nem figyeltem a szavaira, siettem a ruháért.

Mire eljött az este, már majdnem minden megvolt a hétfégi leánykéréshez. Volt szép öltönyöm, a hozzávaló inggel és cipővel, megvoltak az úgymond eljegyzési gyűrűk is. Már csak a virág hiányzott, de az még ráér.

Eljött a várva várt nagy nap. Egész nap görcsben volt a gyomrom az idegességtől, mi lesz este, miként fog lezajlani a mi kis megrendezett eljegyzésünk, egyáltalán lezajlik-e. Már délután felöltöztem, és felkészültem a nagy találkozóra. Zsebkezdőbe csomagoltam a gyűrűket, nehogy a zsebemben lekopjon az a temérdek karát, ami rajta volt. Azután időben elindultam hazulról, nehogy elkéssek, mert hát ugye mit fognak gondolni a lányok jövődöbeliéről. Az előre kiszemelt virágcsokor ott mosolygott a sarki virágbolt előtt a járdán, kopott tíz literes vizesvödörben pompázott, és csalogatta a vevőket. Mikor odaértem, éppen előttem ment be a virágboltba két öltönyös

úriember, szóval olyanok, mint én. Menet közben lehajoltam, és egy mozdulattal kiemeltam a virágcsokrot a vödörből, majd rögtön a másik irányba vettem az utam. Nem arra kellett volna mennem, de hát ez megért egy kis kerülőt. A vérnyomásom nehezen állt vissza a normális szintre, és nehezen múlt el az ezzel járó görcs is a gyomromból, de mit meg nem tesz az ember, ha „szerelmes”!

Azzal nyugtatgattam magam, hogy virágot lopni nem bűn..., csak nehogy utánam szóljon az árus, mielőtt eltűnök a következő sarkon. Sikerült! Magabiztosan indultam a célo felé. Megvan minden a jó eljegyzéshez. Odaérve a megadott címhez, végigszaladt a szemem a környező házakon. Hát ez sem a Rózsadomb, nyugtáztam, majd iszonyú erővel nyomtam be a régi bérház súlyos fakapuját, mely olyan keservesen nyikorogott, hogy megesik rajta az ember szíve. A koszos, omladozó körfolyosó visszhangzott a lakásokból kiszűrődő zajoktól. Megtaláltam Hajnalkaéé ajtaját. Megpróbáltam lenyelni a torkomat fojtogató gombócot, de nem sikerült. Hát gyereünk! Biztattam magam, be kellene kopogni! Másként nem fog kitárulni a bűvös ajtó! Fura módon nem szűrődött ki semmilyen zaj, ami árulkodó jeleket mutatott volna bármiről is, ami odabenn zajlik. Bekopogtam. Pár másodperc múlva nyílt az ajtó, és ott állt előttem Hajnalka a maga szépségével és bájával, nagyra nyitott szeméből áradt a hála és a megkönnyebbülés. – Hát eljöttél? Nem hittem volna! Köszönöm, hogy megmentettél! – suttogta és behúzott az előszobájukba. A szülei már várnak! – és azzal megindultunk a lakás belseje felé. Beléptünk az ebédlőbe, ahol a szépen, de egyszerűen megterített asztalnál ott ült „jövődöbelim” apja. Felállt, majd felém fordult a kicsit kopaszodó, pocakot eresztett ötven körüli férfi, és üdvözlésre felém nyújtotta a kezét. – Szervusz, Lajos vagyok, a Hajnalka apukája! – Szervusz, Feri vagyok, a Hajnalka udvarlója! – Ül le az asztalunkhoz, mindjárt jön a feleségem, csak még az utolsó simításokat végzi a konyhában, tudod milyenek a nők? – Míg Lajos úr e szavakat intézte hozzám, minden porcikámon éreztem vizsgáztató tekintetet, mialatt idegességemben a ház asszonyának hozott virágcsokorból már kezdtem a vizet csavarni. Megkérdeztem hová ülhetek, nehogy valamelyik családtag megszokott helyét foglaljam el. – Hát a székre! – viccelődött Lajos és jót kacagott sajátos humorán. Leültem. – Te mivel foglalatokodsz, amikor nem leánykérőben vagy? – szegezte nekem a kérdést Hajnalka apja, kissé leereszkedően. Mielőtt válaszolni tudtam volna, „leendő jegyesem” eltűnt mellőlem, mondván megnézi mit is csinál még anyukája a konyhában. – Gépésztechnikus vagyok – feleltem. – Meg lehet abból élni? Válaszolni sem volt időm, jöttek a következő kérdések. – És mennyit keresel? – Van saját lakásod?, mert hát ugye nem kezdheti az ember az életét mások nyakán! Nem? Neked nem ez a véleményed? – Már feleletre nyílt a szám, mikor kinyílt az egyik ajtó és kilibbent rajta ez a csodaszép baba, mögötte pedig az

anyukája. Egy porcelán tálban hozta az estebédet, amit abban a pillanatban elejtett, ahogy meglátott engem. Minden részére jutott belőle a lakásnak, sőt még reánk is bőven. Nem tudtam figyelni abban a pillanatban semmire, csak a mama megdöbbsent arcára és zihálására, jajgatására. – Bocsnat! Bocsnatot kérek, milyen ügyetlen vagyok, elnézést kérek! – motyogta a mama. Lajos úr viszont ráförmedt a feleségére: – Semmire sem tudsz figyelni, takarítsd fel! Én se megszólalni, se megmozdulni nem tudtam, mivel Hajnalka anyukájában felfedeztem a volt barátnőmet. Azt, aki csúnyán átvert, kirabolt és elvitt mindenemet. Kínos csend lett úrrá mindenkin. Senki nem tudta most mi van, de mindenki érezte, hogy itt nagyon nincs rendben valami. Még hogy nagyon? Még hogy rendben? Ez maga a katasztrófa!

Hirtelen megértettem, miért volt oly ismerős az ing, amit Lajos úr visel. Az egyik kedvenc darabom volt a ruhatáramban. Be kellett látnom, hogy nem én, hanem az élet a legnagyobb dramaturg. – Gyere, menjünk ki, míg a lányok feltakarítják ezt a kis balesetet! – invitált Lajos, és kifelé vette az irányt az előszoba felé. Követtem. Éreztem, kínos kérdésekkel kell most megbirkóznom. A meglepődés jelei még biztosan kint ültek az arcomon, mivel az első kérdés már a küszöbön eltalált. – Ismered a feleségem? Találkoztatok már korábban? – szegezte nekem a kérdéseket vendéglátóm. – Nem! – feleltem, de láttam a férfi szemén, hogy nem nagyon hiszi a válaszomat. – Nem értem! Nem fordult még ilyen elő! – folytatta. – Megezik az ilyen! – próbáltam bölcselkedni, de nem tudtam semmi értelmeset kipréselni az agyamból. Hajnalka hangja vetett véget a kínos beszélgetésnek: – Gyertek, fel van takarítva, vacsorázhatunk! – Befelé haladva a hátam mögött érthetetlenül morgott Lajos úr. Az ebédlőben végre szemtől szemben állhattam a ház asszonyával, aki valaha az én házam asszonya is volt: – Feri vagyok, Hajnalka udvarlója – mutatkoztam be illendően, és átnyújtottam a kissé viharvert virágcsokrot. – Eleonóra vagyok, Hajnalka anyukája. Még egyszer elnézést kérek az ügyetlenségemért!

Vártam, hogy a tekintetünk összeakadjon. Nem sikerült. Beszélő módon került el egymást a tekintetünk, vagyis az ő tekintete az enyémet. Leültünk az asztalhoz, és megkezdődött az érthetetlen szemkontaktusok fergeteges csatája, miközben a vacsora fogyasztására biztattak. – Szedjél Ferenc! Meglátod milyen jól főz a feleségem! – mondta Lajos, miközben a lehajtott fejú felesége felé pillantott. Most mit kellett volna mondanom? Azt, hogy tudom „Sógor”? Ez hihetetlen! – futott át a gondolat a fejemben. Itt ülök egy megrendezett leánykérőn, ahol igazából nem is ismerem a jegyesem, míg az anyukáját annál inkább! Az én babám volt nemrég. Az apja pedig az én ingemben feszít, és tőlük kell megkérnem a kislányuk kezét, és ezt az egész circuszt én találtam ki a lányok kedvéért! Észbontó! Nóra asszony pillantása csak akkor akadt össze az enyémmel, mikor Lajos úr mélyen a tányérja fölé hajolt. A

tekintetéből olvasni lehetett annak, aki ismeri! De ki ismeri? Én nem, ez kiderült! Láttam a szemében a kérdést. Ugye nem mondtad el, ugye nem? Ugye nem mondd el, ugye nem? Szerintem ő is kiolvasta a választ a szememből. Persze, hogy nem mondtam el, már a fejedem lenne a vacsora, a férjed gondoskodott volna róla. Vacsora közben nem sokat beszélgettünk, csak dicsértük a finom ételt, és azt, aki főzte. Vártam a pillanatot mikor is kezdhetek bele jövetelem lényegébe. A kávé elfogyasztása után láttam erre legjobbnak a pillanatot. – Lajos úr, Nóra asszony. Mint tudják, egyrészt azért jöttem Önökhöz, hogy megismerjük egymást – pillantásom eltalálta a ház asszonyát –, másrészt, mivel Hajnalkával már régóta barátok vagyunk, szeretném megkérni a kezét! Nyomasztó csend ereszkedett a szobára. Végül Lajos úr hangja vetett véget ennek az állapotnak. – Nem korai ez még? Na, nem neked, de a lányunknak? Még be sem fejezte az iskolát! Szerintem várjátok meg, amíg befejezi a tanulmányait és térjünk vissza rá akkor. Amennyiben még akkor is így gondoljátok, majd tartunk eljegyzést! – Igazad van Lajos! – vágta rá Nóra asszony – bármi közbejöhét addig! Hajnalkán nem látszott, hogy ez a szülői döntés fájdalmasan érintené, ami persze érthető is, mert hát addig bármi megtörténhet, ahogy csaknem meg is történt, hogy a majdnem

„jegyesem”, a majdnem „nevelt lányom” lett. Nyugalmasabban telt el az este hátralévő része, és hamar eljutottunk a búcsúzkodáshoz. Mielőtt kikísértek volna, Lajos úr a mosdóba sietett. Nóra odalépett hozzám és a fülembe súgta: – Köszönöm neked, hogy nem tettél tönkre! – Te viszont engem igen! – feleltem. – Visszaadok neked mindent, ígérem! – Tudom! – mondtam magabiztosan. – Megkereslek a jövő héten – mondta Nóra és már hátra is lépett két lépést, mivel hallotta kijönni férjét a mosdóból. Hajnalka hallotta egy részét annak, amit az anyukája a fülembe suttogott, és érthetetlenül bámult mindkettőnkre. – Lemaradtam valamiről? – kérdezte a ház ura, visszatérve közénk. – Nem, nem! – mondtam, megköszönve a vendéglátást és jóéjszakát kívántam. Kezet fogtunk és kiléptem a folyosóra. Hajnalka lekísért a lépcsőn. – Köszönettel tartozom neked, hogy kihúztál a bajból. Nagyon rendes volt tőled, amit tetél értem – mondta. – Én köszönöm! – válaszoltam. – Te mit köszönsz? – kérdezte Hajnalka és értetlenül nézett rám. – Hát a finom vacsorát. Hátat fordítottam a lánynak és elindultam hazafelé. Hallottam, hogy még utánam kiált: – Találkozunk még?

B. H.

Tisza Kábel

*Informatikai hálózat
kivitelezése és üzemeltetése*

**Közép- és Dél-Magyarország
régióiban**

Te1.: (06-20) 778-2191